

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **OMB composites EU a.s.**, se sídlem Čerčanská 642/28, Praha 4 - Krč, IČ 281 66 787, zast. Mgr. Markem Hylenou, advokátem se sídlem v České Třebové, Staré náměstí 15, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013, č.j. MF-29074/2013/39,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 12.8.2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, který žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Generálního finančního ředitelství (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 23.11.2012, č.j. 44225/12-3410-050230.

Prvostupňovým rozhodnutím finanční ředitelství rozhodlo podle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitosti, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí žalobce z Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad v Žamberku.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v odvolání daňový subjekt namítá, že své sídlo nezvolil účelově a že přemístěním vedení společnosti do Králík by ztratila společnost konkurenceschopnost. Své problémy s místem sídla si vyřešil tak, že si zajistil sídlo nové, na adrese Čerčanská 642/28, v Praze 4.

Odvolací orgán ze spisového materiálu zjistil následující:

Dne 26.10.2012 obdrželo Generální finanční ředitelství podnět Finančního úřadu v Žamberku na delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní u daňového subjektu, a to z Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad v Žamberku. Správce daně navrhl delegování místní příslušnosti na základě skutečnosti, že daňový subjekt má jedinou provozovnu na adrese Hradecká 635, Králíky, což je v působnosti navrhovaného správce daně. Na adrese sídla v Praze 4, Na strži 1702/65 daňový subjekt fakticky nesídlí.

K návrhu na delegaci se souhlasně vyjádřil Finanční úřad pro Prahu 4 i obě nadřízená finanční ředitelství.

Dne 15.11.2012 se k návrhu na delegaci vyjádřil daňový subjekt, který uvedl, že změna sídla nebyla vedena snahou o ztížení daňového řízení a že daňový subjekt si je vědom skutečnosti, že na adrese svého sídla není označen a vzhledem k neshodám s pronajímatelem hledá již od konce roku 2011 nové sídlo.

Dne 23.11.2012 rozhodlo Generální finanční ředitelství o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní u daňového subjektu z Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad v Žamberku.

K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že místní příslušnost se dle § 13 daňového řádu řídí sídlem zapsaným v příslušném veřejném rejstříku. Daňový řád se zde de facto odvolává na princip dobré víry v zápis do veřejných rejstříků. Ve výjimečných případech je možné využít ust. § 18 odst. 1 daňového řádu a z hlediska účelnosti a hospodárnosti delegovat místní příslušnost ke správě daní daňového subjektu na jiného správce daně. V takovém případě je vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na toho správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nacházejí provozovny. Z textu § 18 odst. 1 daňového řádu rovněž vyplývá, že podnět na delegaci místní příslušnosti může podat kterýkoliv správce daně, tedy i ten správce daně, v obvodu jehož územní působnosti se nachází např. provozovna daňového subjektu. V této provozovně může místně nepříslušný správce daně provádět v souladu s § 80 a násl. daňového řádu místní šetření a zjistit tak potřebné údaje, které jsou podkladem pro podnět k delegaci místní příslušnosti. Současný správce daně provedl místní šetření na adrese sídla daňového subjektu a zjistil, že daňový subjekt zde fakticky nesídlí. Navrhovaný správce daně při místním šetření potvrdil, že daňový subjekt aktivně využívá provozovnu v obci Králíky, tedy v působnosti navrhovaného správce daně. Tyto skutečnosti shledalo Generální finanční ředitelství jako opodstatněné pro vydání napadeného rozhodnutí, proti kterému se daňový subjekt odvolal.

Odvolání je založeno na tom, že došlo ke změně skutečností, na základě kterých rozhodlo Generální finanční ředitelství. K argumentu o ztrátě konkurenceschopnosti a k argumentu, že není pro vedení společnosti schůdné dojíždět každý den do Prahy z Králík uvedl žalovaný, že delegace místní příslušnosti neznamená změnu sídla a není třeba realizovat stěhování vedení společnosti. Skutečnost, kde bude mít daňový subjekt své sídlo je ponecháno na jeho úvaze. Nicméně z výpisu z obchodního rejstříku a z vyjádření daňového subjektu vyplývá, že jen jeden člen představenstva je z Prahy, druhý již v Králíkách bydliště má a předseda představenstva je bytem v Žamberku.

Dne 9.1.2013 provedlo Generální finanční ředitelství místní šetření na adrese nového sídla daňového subjektu za účelem ověření tohoto sídla, přičemž na adrese Čerčanská 642/28 v Praze 4 bylo zjištěno, že se zde nachází budova rodinné vily na oploceném pozemku. Daňový subjekt skutečně má u vchodu cedulku se svými identifikačními údaji, nicméně kromě toho nic nenasvědčuje přítomnosti daňového subjektu v objektu. Na základě

uvedeného lze nové sídlo považovat pouze za formální s tím, že podnikatelská činnost daňového subjektu je vykonávána převážně v Králíkách, nikoliv v Praze.

Na základě skutečností zjištěných během místních šetření na adrese v Králíkách, Hradecká 635 a v Praze 4, Čerčanská 642/28 a rovněž s přihlédnutím k informacím získaným z dostupných databází shledal žalovaný, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti za opodstatněné. I když má daňový subjekt své sídlo v obchodním rejstříku zapsáno na adrese v Praze 4, Čerčanská 65/1702, nebyly získány žádné poznatky o tom, že by se tu uskutečňovaly jeho podnikatelské aktivity, a naopak byly potvrzeny tyto aktivity v provozovně, která je stále zapsána v živnostenském rejstříku a to Hradecká 635, Králíky. S ohledem na výše uvedené žalovaný ve shodě se závěrem Generálního finančního ředitelství shledal, že zákonná podmínka účelnosti dle § 18 odst. 1 daňového řádu byla v dané věci naplněna.

Proti výše uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a tvrdí, že je nedůvodné a nezákonné. Žalobce nejprve odkázal na právní úpravu obsaženou v ust. § 13 a 18 daňového řádu, z níž dovozuje, že primárním podkladem pro určení místní příslušnosti je sídlo daňového subjektu zapsané v obchodním rejstříku a pouze v odůvodněných případech může dojít ke změně místní příslušnosti. Dle žalobce vychází správce daně primárně z účetních dokladů, popř. z jednání s vedením společnosti, přičemž jen podpůrně vyhledává další důkazy od dodavatelů a odběratelů, nebo na místě samotné ekonomické činnosti. Místo, kde skutečně dochází k ekonomické činnosti, není tak dle žalobce z hlediska daňového řízení rozhodné. Žalobce rovněž poukázal na § 7 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Žalobce zdůraznil, že vedení účetnictví je prvotně prováděno jak v sídle v Praze, tak v provozovně v Králíkách, k závěrečnému zpracování však je účetnictví vždy převezeno k daňovému poradci žalobce do Prahy. Vedení společnosti se nachází v sídle v Praze z důvodu reprezentativnosti pro zahraniční klienty, zde má žalobce plně vybavenou kancelář a zde probíhají obchodní jednání.

Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že sídlo v Praze je pouze formální. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází z místního šetření provedeného na adrese sídla žalobce dne 9.1.2013. Žalobce uvádí, že se jednalo o šetření provedené pouhých 9 dnů po změně sídla, přičemž v takové době není dle žalobce možné, aby bylo sídlo společnosti plně připraveno a bylo plně funkční. Přes tuto skutečnost žalovaný místní šetření neopakoval. Žalobce tvrdí, že úkolem představenstva a managementu je získávání nových zakázek, a proto se stává, že zde není nikdo přítomen, neohlášená návštěva v sídle žalobce nemusí vést k úspěšnému kontaktu s managementem. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, který vychází z formálnosti sídla s tím, že podnikatelská činnost je vykonávána v Králíkách. Výrobní závod je zde sice umístěn, avšak aktivity důležité z hlediska daní jsou prováděny v Praze a jejím blízkém okolí.

Za spekulativní žalobce označuje závěr žalovaného, že jeden člen představenstva bydlí v Praze, z čehož žalovaný dovodil, že ostatní členové představenstva v Praze nebydlí a zdržují se na adrese svého trvalého pobytu, tj. v obvodu územní působnosti navrhovaného správce daně. Dle žalobce nevěnoval žalovaný svému rozhodnutí pozornost a pouze mechanicky potvrdil závěry nižší instance. Rovněž neposoudil účelnost a hospodárnost delegace, neboť tak učinil pouze z hlediska správce daně a nepřihlédl k právem chráněným zájmům žalobce.

Dále žalobce brojí i proti postupu nového místně příslušného správce daně, tj. Finančního úřadu v Žamberku, který je účelový a protizákonný. Ačkoliv na základě

napadeného rozhodnutí se delegovala místní příslušnost na Finanční úřad v Žamberku až ode dne 21.8.2013, zahájil uvedený správce daně u žalobce daňovou kontrolu za zdaňovací období 2011 a 2012 již dne 30.7.2013. Osoby provádějící daňovou kontrolu pak nebyly schopny uvést žalobci ani důvody jejího zahájení, což je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp.zn. I.ÚS 1835/07. Z uvedeného žalobce dovozuje, že daňová kontrola byla zahájena bez jakéhokoliv důvodu místně nepřislušným správcem daně.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že podnět k delegaci místní příslušnosti podal Finanční úřad v Žamberku, který uvedl, že sídlo daňového subjektu bylo od počátku fiktivní a bylo zvoleno účelově tak, aby bylo ztíženo daňové řízení. Ve výpisu z živnostenského rejstříku žalobce je uvedeno, že žalobce žádnou jinou provozovnu, vyjma provozovny v Králíkách nemá.

Z žádosti Generálního finančního ředitelství však vyplývá, že bylo provedeno místní šetření Finančním úřadem v Praze 4 dne 28.6.2012, tedy až po vyslovení závěru Finančního úřadu v Žamberku. Finanční úřad v Žamberku podal formálně podnět ke změně místní příslušnosti již 19.6.2012, přičemž tvrdil, že sídlo bylo od počátku fiktivní a účelové. Místní šetření ze strany Finančního úřadu v Žamberku bylo přitom provedeno až dne 16.8.2012. Místní šetření tedy byla provedena dne 28.6.2012, resp. 16.8.2012 a následně dne 13.9.2012. Z uvedeného dovozuje žalobce, že Finanční úřad v Žamberku nebyl veden snahou o co nejefektivnější výběr daní či snahu o co nejlepší výkon státní správy, nýbrž snahou o poškození žalobce.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k námitkám žalobce uvedl, že v obecné rovině lze souhlasit s žalobcem, že místní příslušnost se dle § 13 daňového řádu řídí sídlem zapsaným v příslušném veřejném rejstříku a k delegaci místní příslušnosti může docházet pouze ve výjimečných případech, je-li to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daně potřebné mimořádné odborné znalosti. Částečně lze souhlasit i s tvrzením žalobce, že při stanovení daně hrají primární úlohu účetní doklady a komunikace s vedením daňového subjektu, je však třeba zohlednit i význam skutečností získaných při místních šetřeních a i poznatky, které má správce daně znalý lokálních poměrů o podnikání daňového subjektu ze své úřední činnosti. Žalovaný vycházel při vydání rozhodnutí především z toho, že společnost je řízena a účetnictví je zpracováváno v provozovně v Králíkách. Již v řízení v prvním stupni byla dostatečně prokázána podnikatelská činnost žalobce v dané provozovně, přičemž sám žalobce připustil ve svém vyjádření k navrhované delegaci ze dne 9.11.2012 nevyužívání starého sídla na adrese Na strži 1702/65, v Praze 4. Dle žalovaného byly tudíž dány dostatečné podklady k závěru o účelnosti navrhované delegace. V odvolacím řízení dospěl žalovaný na základě výsledků místního šetření provedeného dne 9.1.2013 k závěru, že ze strany žalobce není fakticky využíváno ani nově zapsané sídlo společnosti na adrese v Praze 4, Čerčanská 65/170.

Žalovaný považuje prověření faktického působení žalobce na adrese sídla provedením jednoho místního šetření za zcela dostačující. Z vlastních podání žalobce vyplývá, že jednal o umístění svého nového sídla již před jeho zápisem do obchodního rejstříku, a proto již ode dne zápisu bylo možno předpokládat působení žalobce na dané adrese. Žalovaný odmítá, že dne 9.1.2013 nemohl být ve svém sídle plně aktivní, protože uplynulo „pouhých několik dní po ukončení vánočních prázdnin“. Na základě obecné zkušenosti vychází žalovaný ze skutečnosti, že fyzické osoby se obvykle zdržují na adrese svého trvalého pobytu.

K námitce týkající se adresy trvalého pobytu členů představenstva uvedl žalovaný, že vycházel z toho, že pokud by se předseda či třetí člen představenstva zdržovali v Praze, žalobce by tuto skutečnost na podporu svého tvrzení k návrhu na delegaci místní příslušnosti

nepochybně uvedl. Delegace místní příslušnosti neznamena změnu sídla, jehož určení je ponecháno zcela na úvaze žalobce. Kritérium účelnosti je třeba posuzovat v celé jeho šíři a zejména s ohledem na základní cíl správy ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný v daném případě přihlédl v souladu s § 5 odst. 3 daňového řádu i k účelnosti delegace žalobce; v tomto ohledu shledal, že působí-li žalobce fakticky v Králíkách, bude pro něj nejméně zatěžující místní příslušnost u Finančního úřadu v Žamberku.

K námitce týkající se nezákonného postupu Finančního úřadu v Žamberku, který měl u žalobce zahájit daňovou kontrolu, ačkoliv napadené rozhodnutí o delegaci ještě nenabylo účinnosti, uvedl žalovaný, že uvedené tvrzení je z hlediska hodnocení delegace zcela irrelevantní. K poukazu na nález Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008 žalovaný uvedl, že názor vyslovený v citovaném nálezu již byl překonán i v judikatuře Ústavního soudu (viz. např. stanovisko pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS-st.33/11 ze dne 8.11.2011). Závěrem žalovaný uvedl, že ze skutečnosti, že podnět Finančního úřadu v Žamberku na delegaci místní příslušnosti byl v průběhu řízení doplňován o další podklady místními šetřeními, nelze dovozovat nezákonnost tohoto řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze po posouzení věci neshledal námitky vznesené žalobcem důvodnými, a to z následujících důvodů:

Podle § 13 daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu je však možná delegace místní příslušnosti na jiného věcně příslušného správce daně, ke které může dojít jak na žádost daňového subjektu, tak z podnětu správce daně, a to kvůli účelnosti anebo kvůli potřebě mimořádných odborných znalostí. Účelem institutu delegace místní příslušnosti ke správě daně je tedy umožnit správním orgánům změnu obecně stanovené místní příslušnosti správce daně tehdy, pokud k takovému postupu shledají opodstatněný důvod.

Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá z rozhodovací praxe, právě skutečnost, že ke skutečné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Soud v tomto ohledu odkazuje na komentář k daňovému řádu, který uvádí, že výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti by byl značně neefektivní a ne hospodárný (viz. Baxa, J., Dráp, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M., Daňový řád, Komentář I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 116).

V daném případě je sice sídlo zapsané v obchodním rejstříku v Praze, avšak provozovna, v níž probíhá drtivá většina ekonomické činnosti žalobce, se nachází v obci

Králíky.

Žalobce odkazuje na § 7 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně musí postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a z toho vyvozuje, že místně příslušným správcem daně musí být finanční úřad v místě sídla, v místě vedení účetnictví a umístění primárních dokladů. S tímto zdůvodněním soud nesouhlasí.

Úkolem správce daně je nejenom kontrolovat daňové dokumenty, zda jsou po formální stránce správné, avšak rovněž, zda tyto dokumenty odpovídají faktické skutečnosti. Jelikož v daném případě k daňově relevantním úkonům dochází v provozovně v obci Králíky, je vhodné a hospodárné, aby docházelo ke kontrolním zjištěním, které se týkají takových skutečností daňového subjektu v rámci obvodu správce daně.

Tuto zásadní skutečnost se žalobce snaží bagatelizovat tvrzením, že podkladem pro daňové řízení jsou výstupy z účetnictví, prvotní doklady a rozhodnutí vedení společnosti a že je primárně nerozhodné, kde skutečně dochází k ekonomické činnosti. Žalobce trvá na tom, že správce daně vychází především z dokladů a k šetření na místě dochází pouze ve výjimečných případech. Soud s tímto argumentem nesouhlasí a zdůrazňuje, že pro hospodárnost fungování správy daní je zásadní právě místo provozu, kde může docházet k daňovým kontrolám a k doplňování dokazování. Vzhledem k technickým možnostem komunikace (pošta, elektronická komunikace) je tak téměř nerozhodné, kde se nachází účetní dokumenty, protože jejich předání správci daně nečiní potíže způsobené vzdáleností mezi místem uložení dokumentů a sídlem správce daně. Naopak zcela výraznou překážkou je, pokud se k daňové kontrole a dalšímu šetření musí zástupce správce daně přemisťovat mimo svůj obvod působnosti. Na tom nic nemění ani skutečnost, že k daňovým kontrolám a vyhledávání doplňujících údajů dochází v menší intenzitě než k posuzování daňových dokumentů.

Navíc sám žalobce vůbec neuvádí, v čem by mu mohly změnou správce daně vzniknout zbytečné náklady ani čím by jinak mohla být jeho práva omezena.

Pokud jde o argument, že k přesunu sídla do Prahy došlo z důvodu možné ztráty konkurenceschopnosti žalobce, soud uvádí následující. Žalobce trvá na tom, že sídlo je na pražské adrese, protože ta je známější v očích zahraničních partnerů a slouží pro schůzky s klienty. Podle názoru soudu však tato skutečnost vůbec nesouvisí se správou daní a nadto nebyla ani nijak prokázána. Žalobci ze zákona nic nebrání mít zcela fiktivní (virtuální) sídlo (např. i jen pro marketingové účely), resp. při zápisu sídla do obchodního rejstříku není ověřováno, zda jde o sídlo toliko fiktivní či skutečné. Rozhodne-li se však daňový subjekt k zápisu fiktivního sídla, nese důsledky s takovým zápisem spojené a to včetně řízení o správě daní. Z hlediska správy daní je pak rozhodné, kde se nachází skutečná ekonomická činnost daňového subjektu tj. žalobce, a ta je nepochybně v provozovně v obci Králíky.

K otázce místního šetření soud uvádí, že jediná kontrola sídla žalobce v Praze ze dne 9. ledna 2013 byla dostačující. Žalobce uvádí, že k šetření došlo pouze devět dnů po zápisu nového sídla do obchodního rejstříku a krátce po předcházejících vánočních svátcích.

Jak vyplývá z úředního záznamu Generálního finančního ředitelství ze dne 9. 1. 2013 (č. j. 49971/12), zapsané sídlo žalobce je v budově rodinné vily na oploceném pozemku. Žalobce je pouze označen na cedulce na plotu, ale nemá na místě ani zvonek, ani poštovní schránku. V dané nemovitosti měly v dané době sídlo ještě další dvě společnosti. Na zvonění a verbální výzvu však nikdo nereagoval a budova se jevila opuštěná. Ze všech těchto

skutečností lze dovodit, že na zapsaném sídle neprobíhala žádná ekonomická činnost žalobce. Soud v tomto kontextu nemůže přisvědčit argumentu žalobce, že k šetření došlo příliš brzo po zapsání nového sídla do obchodního rejstříku. Mezi oznámením změny a skutečným zápisem totiž zpravidla je určitá časová prodleva a žalobce měl dost času na to, aby případné přesuny provedl. Soud zdůrazňuje, že i kdyby nemovitost v Praze skutečně sloužila jako reprezentativní prostor a místo uložených dokumentů, skutečná výroba pořád zůstává v obci Králíky. Z místního šetření je jednoznačně patrné, že v nemovitosti v Praze, která je rodinnou vilou, nemohla žádná výroba žalobce probíhat. Z tohoto důvodu soud uzavírá, že o fiktivnosti sídla nemohlo být pochyb, a proto by bylo nadbytečné provádět další šetření v delším časovém horizontu po zapsání sídla do obchodního rejstříku.

Pokud jde o námitku, že žalovaný pouze spekuluje o tom, kde bydlí dva členové představenstva, aniž by zkoumal, kde bydlí ve skutečnosti, soud uvádí, že skutečnost ohledně bydliště členů představenstva byla v napadeném rozhodnutí zmíněna pouze jako podpůrná. Žalovaný reagoval na to, že v odvolání namítal žalobce komplikace spojené s dojížděním z Prahy do obce Králíky. K tomu žalovaný uvedl, že delegace místní příslušnosti neznamená změnu sídla a není třeba realizovat stěhování vedení společnosti, a doplnil, že podle obchodního rejstříku má jeden člen představenstva bydliště v Králíkách a jeden je bytem v Žamberku. Soud na těchto závěrech neshledává nic spekulativního, neboť jde pouze o konstatování toho, co je uvedeno v obchodním rejstříku. Navíc tato informace nebyla pro posouzení důvodnosti delegace vůbec klíčová a žalovaný ji zmínil pouze v reakci na odvolací námitku žalobce.

Co se týče námítky, že nový správce daně postupoval při daňové kontrole v rozporu se zákonem, je soud nucen konstatovat, že tato skutečnost je pro posouzení delegace místní příslušnosti zcela irelevantní. Nicméně pokud jde o námitku, že správce daně neuvedl důvody zahájení daňové kontroly, soud odkazuje na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, z něhož plyne, že pro zahájení daňové kontroly není třeba žádného důvodného podezření neplnění povinností, neboť daňová kontrola je institutem s preventivním významem. Konkrétně Ústavní soud uvádí: „*Legitimním cílem v případě daňové kontroly prováděné podle § 16 zákona o správě daní a poplatků je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně (jako např. šikanózní postup zvolený ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07). Za takovýto postup však nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu.*“ Z následného postupu správce daně, který neuvedl důvody daňové kontroly, pak vůbec nelze vyvozovat, že nikdy neexistovaly ani důvody pro změnu místní příslušnosti, jak tvrdí žalobce. Důvody daňové kontroly a důvody delegace místní příslušnosti jsou totiž odlišné a zcela oddělené skutečnosti a nelze je směřovat.

Soud nemůže přisvědčit ani argumentu ohledně nezákonnosti postupu, který má podle žalobce plynout z toho, že formální podnět k prošetření byl podán ještě před provedením místního šetření. Soud uvádí, že skutečnost, že v průběhu řízení byl podnět na delegaci místní příslušnosti doplňován dalšími podklady, nemůže svědčit o nezákonnosti řízení. Naopak soud považuje daný postup za standardní. Pokud správce daně zjistí důvod pro delegaci, je třeba provést další šetření a zjistit detailněji skutkový stav, z něhož se nakonec vyvodí to, zda byl původní podnět správce daně opravdu důvodný či naopak je s ním v rozporu. Z této skutečnosti nelze vyvozovat to, co tvrdí žalobce, a sice že správce daně učinil závěr a teprve

pak k němu zjišťoval důkazy. Naopak správce daně na začátku vyslovil podezření ohledně fiktivnosti a účelovosti sídla žalobce a toto podezření bylo v rámci navazujícího šetření potvrzeno. Takovému postupu nelze ničeho vytknout.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že postup žalovaného byl veden snahou zajistit řádný a efektivní výběr daní, a z ničeho neplyne, že by daná delegace reálným způsobem zasáhla do práv žalobce. Soud proto došel k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.